

TAINA MIRUNGERII

Dupa invatatura crestina ortodoxa taina mirungerii sta in strinsa legatura cu botezul, cu care se oficiaza impreuna, urmind imediat dupa afundarea in apa a celui botezat. Aceasta Taina impartaseste noului botezat harul Duhului Sfint pentru cresterea si intarirea sa duhovniceasca. De aceea, ea se numeste de unii Sfinti Parinti: pecete, intarire, perfectiune.

Deci, ea este acea taina prin care unindu-se noul botezat, cu sfintul Mir la membrele principale ale corpului si prin rostirea cuvintelor “pecetea Darului Sfintului Duh”, se pogoara peste el harul Sfintului Duh si se actualizeaza harurile botezului, intarindu-se si crescind in el puterile sale duhovnesti.

Instituirea tainei de catre Domnul Hristos nu se arata in mod expres in Noul Testament. Insa, ea se administreaza dupa exemplul si asemanarea Mintuitorului insusi. El a fost Unsul prin excelenta cu Duhul Sfint ipostatic, precum Insusi a marturisit-o: “Duhul Domnului este peste Mine pentru ca M-a uns sa binevestesc saracilor, M-a trimis sa vindec pe cel cu inima zdrobita...” (Luca IV, 16). A fost uns cu Duhul spre slujirea si activitatea Sa, precum afirma Sf. Petru: “Ca L-a uns Dumnezeu cu Duhul Sfint si cu putere facind bine si vindecind pe toti cei asupriti de diavolul” (Fapte X, 38). A fost Unsul prin excelenta, dupa cum in Vechiul Testament erau unsi proorocii, arhieriei si imparatii. Caci in adevar, Domnul Hristos a indeplinit misiunea de : profet, arhieru si imparat.

Domnul Hristos a fagaduit pe Duhul Sfint Apostolilor Sai: “Si Eu voi ruga pe Tatal si alt Mingietor va va da, ca sa ramina cu voi in veac. Duhul Adevarului...care va fi in voi” (Ioan XIV, 16-17). Sau: “Iar cind va veni Mingietorul pe care Eu Il voi trimite voua de la Tatal, Duhul Adevarului, care de la Tatal purcede, Acela va marturisi pentru Mine” (Ioan XV, 26). Dar nu numai apostolilor Sai a promis pe Duhul Sfint, ci si tuturor celor care vor crede in El. “Riuri de apa vie vor curge din pintecele celui care crede in Mine, precum a zis Scriptura. Iar aceasta a zis-o despre Duhul Sfint pe care aveau sa-l primeasca acei care cred in El. Caci inca nu era dat Duhul, pentru ca Iisus inca nu fusese preaslatit” (Ioan VII, 38-39). Dupa preaslavirea Domnului Hristos, adica invierea si inaltarea Sa la cer, Duhul Sfint s-a pogorit asupra Apostolilor Sai, in ziua Cincizecimii, iar Sf. Petru spunea, cu aceasta ocazie, in cuvintarea sa ca s-a implinit profetia lui Ioil (III, 1-2) si Dumnezeu a revarsat Duhul Sau cel sfint peste ei si va revarsa si peste cei ce vor crede, cei botezati (Fapte II, 17-18).

Dupa aceasta data, Sfintii Apostoli au savirsit Taina Mirungerii fie prin punerea miinilor asupra celor botezati, fie prin ungere, imediat dupa botez sau la o distanta mai mare de timp, de la aceasta taina, ceea ce dovedeste ca taina a fost infiintata de

Domnul Hristos, fara a se anunta in Sfinta Scriptura acest fapt in mod expres. Totusi Apostolii au pus in practica ceea ce-I invatase Domnul Hristos.

Astfel, Apostolii au impartasit taina amintita prin punerea miinilor peste cei botezati, de diaconul Filip: “atunci ei (Petru si Ioan) isi puneau miinile peste ei (cei botezati) si ei luau Duhul Sfint” (Fapte II, 17). Acelasi procedeu l-a intrebuintat si Sfintul Apostol Pavel punindu-si miinile peste ucenicii Sfintului Ioan Botezatorul, din Efes, imediat dupa ce au primit botezul crestin: “Si Pavel, dupa ce a strabatut partile de sus, a venit in Efes. Si gasind citiva ucenici, a zis catre ei: Primit-ati voi Duhul Sfint cind ati crezut? Iar ei au zis catre el: Dar nici n-am auzit daca este Duh Sfint. Si el a zis: Deci, in ce v-ati botezat? Ei au zis: in botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocaintei, spunind poporului sa creada in Cel Care a zis: Ioan a botezat cu botezul pocaintei, spunind poporului sa creada in Cel Care avea sa vina dupa el, adica in Iisus Hristos. Si auzind ei s-au botezat in numele Domnului Iisus. Si punindu-si Pavel miinile peste ei, Duhul Sfint a venit asupra lor si vorbeau in limbi si prooroceau” (Fapte XIX, 1-6).

Evident, punerea miinilor in locurile amintite, nu trebuie confundata cu hirotonia, care se administrea tot prin punerea miinilor, pentru ca despre aceasta se aminteste in Sfinta Scriptura in contexte deosebite (II Timotei I, 6; I Timotei V, 22).

Deci, Duhul Sfint s-a impartasit numai de catre apostoli, la o distanta de timp mai mare de botez - in primul caz - sau imediat dupa botez - in al doilea caz.

Taina Mirungerii se mai impartasea si prin ungere - precum s-a amintit. Astfel, Sfintul Apostol Ioan afirma: “Iar voi, ungere aveti de la Cel sfint si stiti toate”(I Ioan II, 20). Sau: “Cit despre voi ungerea pe care ati luat-o de la El ramine intru voi si n-aveti trebuinta ca sa va invete cineva, ci precum ungerea Lui va invata despre toate si invatatura acestea adevarata este...” (I Ioan II, 27). Sfintul Apostol Pavel aminteste si el despre aceasta taina prin ungere, spunind: “Iar Cel Care ne intareste pe noi impreuna cu voi, in Hristos si ne-a uns pe noi, este Dumnezeu, Care ne-a pecetluit pe noi si a dat arvuna Duhului in inimile noastre” (I Corinteni I, 21-22).

Ungerea aceasta ne arata ca este vorba despre un fapt extern iar intarirea sufleteasca interna prin Duhul Sfint arata un fapt supranatural. Adica este vorba de Taina Mirungerii.

Asadar, ea se impartasea fie prin punerea miinilor de Apostoli sau uramasii acestora, episcopii, sau prin ungere de preoti. Or, cum numarul celor botezati s-a inmultit si episcopii nemaiputind sa administreze taina prin punerea miinilor, s-a generalizat savirsirea tainei de catre preoti prin ungerea cu sfintul Mir. De aici si denumirea de Taina Mirungerii.

Ea se indeplineste de catre preoti, unbind madularele cele mai importante ale corpurilor celor botezati cu sfintul mir, sfintit de catre un sobor de doisprezece episcopi in joia din saptamina patimilor. Ea se savirseste - precum s-a amintit - odata cu Taina Botezului, imediat dupa cufundarea in apa a celui ce se boteaza.

Efectele tainei sint cresterea, intarirea si inflorirea duhovniceasca a primitorului. Actualizarea darurilor primite la botez si desavirsirea intru viata crestina a noului botezat, posibilitatea de a deveni adevarat urmas al lui Hristos.

Harul ce se impartaseste la Taina Mirungerii se imprima o pecete in intreaga fiinta a primitorului, lucrind si dezfolbind viata sa spirituala. Din aceste motive, ca si Taina Botezului, Taina Mirungerii nu se repeta. Ungerea cu sfintul Mir a unor eretici care se reintorc la dreapta credinta este o simpla ceremonie, insa nu repetarea Tainei Mirungerii.

In legatura cu Taina Mirungerii exista unele deosebiri intre Biserica ortodoxa si cea romna-catolica. Aceasta din urma nu administreaza taina copiilor mici imediat dupa botez, ci la o virsta mai inaintata, la doisprezece ani, pretextind ca acei care primesc taina respectiva trebuie sa cunosaca macar sumar invatatura crestina. Totusi, ei cer sa existe si nasi - altii decit la botez - la primirea mirungerii. Taina Mirungerii se administreaza numai de catre episcopi, si poarta numele de confirmatiune. La virsta amintita, copilul botezat este uns cu sfintul mir numai pe frunte si punindu-I-se mina pe cap. Adica se mentine si ungera cu sfintul Mir si punerea miinilor.

Evident - dupa invatatura noastra ortodoxa - aceasta practica este inacceptabila, fiindca aminindu-se mirungerea la o virsta rationala, pe aceleasi motive se poate amina si botezul copiilor mici.

Nici excluderea preotului de la oficierea Tainei Mirungerii nu este justificata credem noi, pentru ca preotul are dreptul sa administreze toate tainele, afara de hirotonie.

Protestantii recunosc ungera cu Sfintul Mir ca o simpla ceremonie cu caracter instructiv, numind-o tot confirmatiune si o administreaza la copii de paisprezece ani, dupa un examen sumar de religie.

Din aceste motive unii crestini influentati de spiritul protestant, neaga aceasta taina chiar ca simbol. Ei afirma ca taina nu are nici un temei scripturistic, nu se aminteste despre ea in Sfinta Scriptura ca ungera cu Sfintul Mir, ci cel mult prin punerea miinilor.

In adevar, nu se arata un moment precis in Sfinta Scriptura cind crestinii au primit harul Duhului Sfint prin ungera de la Sfintii Apostoli, ci prin punerea miinilor (Fapte VIII, 17; XIX, 6). Insa se aminteste in general despre faptul ca cei botezati,

crestinii, prin ungere, totusi au primit harul Duhului Sfint, “voi ungere aveti de la Cel sfint si stiti toate” (I Ioan II, 20). Sau: “Ungerea pe care ati luat-o de la El ramine intru voi si n-aveti trebuinta ca sa va invete cineva, ci precum ungera Lui va invata despre toate si invatatura aceasta adevarata este si nu este minciuna, ramineti intru El, asa cum v-a invatat” (I Ioan II, 27). Sau, cum spune Sfintul Pavel: “Iar cel care ne intareste pe noi impreuna cu voi, in Hristos si ne-a uns pe noi este Dumnezeu, Care ne-a si pecetluit pe noi si a dat arvuna Duhului in inimile noastre” (II Corinteni I, 21-22).

Aici, prin “ungere” intelegem aceeasi actiune a Duhului Sfint care se impartaseste crestinului, ca si prin punerea miinilor. Adica, stiinta adevarului credintei (“stiti toate”, “va invata despre toate”), prin care Insusi Dumnezeu ne-a uns si “ne intareste in Hristos” si care “ne-a pecetluit” si a dat arvuna Duhului in inimile noastre. Toate aceste expresii ne arata ca prin ungere se transmit harurile Duhului Sfint care ne intaresc in credinta si prin care se confirma, “se pecetluieste” apartenenta celui botezat ca fiu al lui Dumnezeu: “Duhul insusi marturiseste impreuna cu duhul nostru ca sintem fii ai lui Dumnezeu” (Romani VIII, 15). Ungerea, deci, intareste pe cel botezat in credinta in Dumnezeu, in urmare lui Hristos, Ungerea, deci, este sinonima cu punerea miinilor. Forma este diferita, insa fondul este acelasi, ambele forme impartasesc acelasi har.

Se mai afirma de aceiasi crestini ca mirungerea este inutila, nu are nici un rost, deoarece ea se administreaza noului botezat, care la botez primeste harul Duhului Sfint. Acest fapt il confirma si Sfintul Pavel cind spune: “Si asa erati unii dintre voi, dar v-ati spalati, dar v-ati sfintit, dar v-ati indreptat in numele Domnului Iisus Hristos si in Duhul Dumnezeului nostru” (I Corinteni VI, 11). Deci, din cuvintele amintite urmeaza ca cei botezati au primit harul Duhului Sfint necesar vietuirii, urmarii lui Hristos. Insa exista o deosebire intre harul care se impartaseste la botez si acela care se da prin Taina Mirungerii. Ele sint doua taine deosebite care ofera haruri diferite. Prin botez se impartaseste iertarea pacatului stramosesc si a pacatelor proprii, pina la acea data, iar prin mirungere se ofera harul Duhului Sfint spre a putea starui si a dezvolta puterile sufletesti ale credinciosilor in tot cursul vietii sale. Botezul ne transmite harul iertarii pacatelor. “Pocaiti-va si sa se boteze fiecare dintre voi in numele lui Iisus Hristos spre iertarea pacatelor voastre”... (Fapte II, 38), iar mirungerea ne intareste duhovniceste. Sf. Ap. Pavel face deosebire intre botez si mirungere spunind: “De aceea lasind inceputurile cuvintului despre Hristos, sa ne ridicam spre ceea ce este desavirsit, fara sa mai punem din nou temelia invaturii despre botez, a punerii miinilor, a invierii mortilor si a judecatii vesnice” (Evrei VI, 1-2).

Deci, precum se deosebeste invierea mortilor de judecata universala, tot astfel se deosebeste botezul de mirungere (punerea miinilor).

Deosebirea dintre botez si mirungere a sesizat-o si Simon magul, care dupa ce s-a botezat (Fapte VIII, 13), “vazind ca prin punerea miinilor Apostolilor se da Duhul

Sfint, le-a adus bani, zicind: dati-mi si mie puterea aceasta, ca acela pe care voi pune miinile sa primeasca Duh Sfint” (Fapte VIII, 18-19). Deci botezul impartasese iertarea pacatelor, iar punerea miinilor (mirungerea) o alta putere, adica intarirea duhovniceasca.

In sfirsit, se mai afirma de cei ce neaga rostul si rolul mirungerii, ca Sfintul Duh cu harurile Sale se impartasese fara ungere cu sf. Mir si fara punerea miinilor ci e necesara doar credinta si fapte bune. Astfel, sutasul Corneliu a primit harul Duhului Sfint inainte de botez. “Inca pe cind Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfint a venit peste toti cei care ascultau cuvintul. Iar credinciosii taiat imprejur, care venisera cu Petru au ramas uimiti vazind ca darul Duhului Sfint s-a revarsat si peste pagini. Caci ii auzeu pe ei vorbind in limbi si slavind pe Dumnezeu. Atunci a raspuns Petru: Poate oare cineva sa opreasca apa, ca sa nu fie botezati acestia care au primit Duhul Sfint ca si noi? Si a poruncit ca acestia sa fie botezati in numele Domnului Iisus Hristos” (Fapte X, 44-48).

Trebuie sa observam ca harul Duhului Sfint s-a impartasit celor din Samaria, dupa ce au crezut in predica diaconului Filip si dupa ce s-au botezat de acesta. Atunci, - dupa botez - au venit la ei Sfintul Petru si Sfintul Ioan si “isi puneau miinile peste ei si luau Duh Sfint” (Fapte VIII, 17). De asemenea, pe ucenicii Sfintului Ioan Botezatorul din Efes - botezati cu botezul lui Ioan, I-a intrebat Sfintul Apostol Pavel: “Pimit-ati voi Duhul Sfint cind ati crezut? Iar acestia au zis catre el: Dar nici n-am auzit daca este Duh Sfint... Si auzind ei, s-au botezat in numele Domnului Iisus. Si punindu-si Pavel miinile peste ei, Duhul Sfint a venit asupra lor si vorbeau in limbi si pooroctau” (Fapte XIX, 2-6). Deci, in mod obisnuit, sfintul Duh s-a primit, dupa botez, prin punerea miinilor. Dar Corneliu a primit darurile Duhului Sfint inainte de botez, in mod neobisnuit, minunat fara punerea miinilor, pentru a convinge pe Petru sa nu socoteasca pe nici un om necurat, desi ar fi pagin; pentru a-I arata printr-un semn ca el trebuie sa primeasca botezul crestin. Corneliu a primit in mod neobisnuit Duhul Sfint, precum au primit si Apostolii Domnului pe Duhul Sfint si au inceput a vorbi in alte limbi (Fapte II, 4). Acestea au fost minuni, cazuri speciale, pe care Dumnezeu le savirseste cind binevoieste. In mod obisnuit, insa, harurile Duhului Sfint se impartasesc prin sfintele taine, iar harul Duhului Sfint pentru intarirea duhovniceasca, pentru a deveni adevarat crestin, uns, urmas al lui Hristos se impartasese prin Taina Mirungerii care se administreaza celui nou botezat imediat dupa afundarea in apa, impreuna cu Taina Botezului.

Taina Mirungerii este foarte necesara pentru crestini pentru ca ea ne ajuta sa ne pastram la inaltimea numelui de crestin, ea incununeaza eforturile noastre pe calea virtutii. Totusi, depinde si de noi ca sa nu slabim si sa ne pazim de greseli spre a nu indeparta de la noi Duhul cel dumnezeiesc, spre a nu ne face vrednici de pedeapsa necinstirii si calcarii harului Duhului Sfint. Caci spune Sfintul Apostol Pavel: “Sa nu intristati pe Duhul cel Sfint al lui Dumnezeu, intru care ati fost pecetluiti pentru ziua rascumpararii (Efeseni IV, 30).

Despre originea dumnezeiasca a tainei, necesitatea si utilitatea ei, savirsirea ei numai de preoti, ca si savirsirea ei imediat dupa botez, dau marturie Sfintul Teofil al Antiohiei, Tertulian, Origen, Ciprian, Sfintul Chiril al Ierusalimului, Sfintul Ioan Gura de Aur, Fericitul Ieronim ca si Fericitul Augustin, sinodul II Ecumenic (381) si sinodul IV ecumenic (451).

Toate atesta existenta Tainei Mirungerii de la inceputul Bisericii crestine, savirsirea ei sub ambele forme la inceput si statornicirea si practicarea ei numai sub forma ungerii cu sfintul mir, asa precum o avem astazi.

Pr. Prof. I. Constantinescu,

"Indrumator pastoral - Din tezaurul credintei noastre", pag. 106-110.